

Het vrolyk Keesje in de verdrukking

bron

Het vrolyk Keesje in de verdrukking. Z.p., 1789

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_vro024vrol01_01/colofon.php

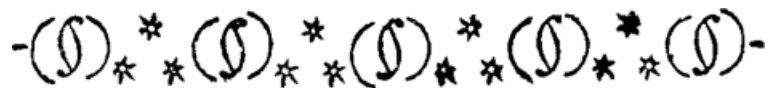
© 2011 dbnl

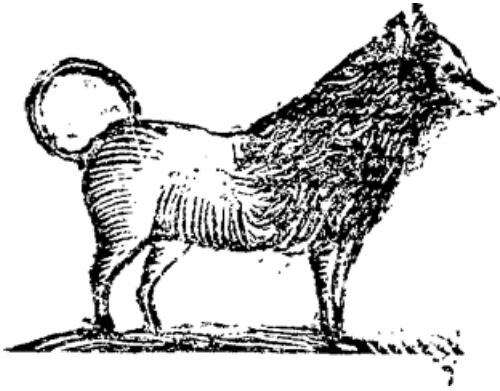

Hoe zeer men 't vry gemoed, vervolgen moog of dwingen,

De Deugd houd altoos stand, en heeft steeds lust tot zingen.

Op der patriotten scheldnaam *Kees*.

Kan op een bekende Wys gezongen worden.

Wierd ooit een Volk door Heldendaden,
Met Eere-Namen overladen,
Verëerd, en na haar dood gekroond;
Gewis het zyn de Patriotten;
Een Sterv'ling mooge hier mee spotten,
Zy worden naar waardy beloond,

Men noemt ons Keezen, juicht Bataven!
Dien Eer Naam droeg weleer - een braven,
(†) Nu zaal'gen, Man te *Casareen*....
Den Hoofdman der Romeinsche bende,
Die ook 't gebruik der Wapens kende,
Als *Romen's* Vryheid wierd bestreên.

En ziet men af op later Eeuwen,
Dan hoort men onder 't pyntuig schreeuwen,
(*) 'Ik was en bleef myn Plicht getrouw;
Ruk vry 't gemarteld Lyf aan stukken,
Nooit zal 't vervloekt Geweld gelukken,
Dat Onschuld - schuld bekennen zou.

(§) Een derde KEES in onze dagen,
Daar hy zyn leven zag belagen,
Acht zelfs zyn Moorders meêly waardt,
En tot deszelfs behoud gedreven,
Smeekt hy om zyn Vervolgers leven,
Zo Godlyk is der Keezen aard.

(†) CORNELIS de Hoofdman over hondert.
(*) CORNELIS DE WIT.
(§) CORNELIS DE GYZELAAR.

Van daar misschien den Naam der Honden,
Thans Kees genaamd en trouw bevonden,
Den Patriotten aangesmeert;
Hun Kees genaamd; ô wat vergelding!
Hoe maak ik best myn Kees-broer's melding,
Den naam waar mee wy zyn verëert.

Een Kees-Hond wakend' in zyn Woning,
Vreest daar geen ander Heer of Kooing,
Dan die hem zelf heeft opgevoedt;
Die zich als Huisbaas wil verschuilen,
Voor Doggen met Berlynsche muilen,
Zo heet op Neêrlands Keezen bloed.

Zo eerdt een eerlyk Vaderlander,
Om dood nog leven ook geen ander
Dan die hem by zyn Recht bewaart;
Hy haat - die met gehuurde Knegten,
De zuiv're Onschuld dorst bevegten,
En zendt zyn klagten Hemelvaart.

Een Kees-Hond wordt by zagt behandelt,
Wanneer hy vry den straat bewandelt,
Is vriendlyk, streeld en kwispelstaart;

Maar wil men hem zyn buit ontwringen,
Hy byt op 't punt der staale klingen,
Van Vaër of Grootvaër niet ontaard.

Een Patriot ontslaakt van banden,
Heeft ook zyn Vaderlandsche handen,
Gereed tot trouw en Broeder - min;
Maar wil men door Geweld of Listen,
Zyn *Burger Eigendom* betwisten,
Treedt hy vol moed het strydperk in.

En wordt een Kees-Hond vast gebonden,
Als hy zich wreekt aan andere Honden,
Hy gaat al grimmend in zyn kot:
Hy wagt zyn tyd, en los gebroken,
Geeft hy, in gramschap fel ontstoken,
Zyn Haaters 't welverdiende lot.

Maar wordt de roede eens afgeslagen,
Komt eens de zon der Vryheid dagen,
Door kimmen van een driest geweld;
Een enk'le straal doet hem herleven,
En leardt de Dwangzucht voor hem beven,
Als hy zich in zyn Recht hersteld.

Roept dan vry, Muiters: *Keezen, Keezen*;
't Zal altoos ons een EER-NAAM wezen;
't Is beter Kees, dan Raaf of Zwyn,
Denk aan de Spreuk: HET KAN VERKEEREN,
Dan zal men u met nadruk leeren,
Wat PATRIOTSCHE KEEZEN zyn

Voor vryheid en vaderland.

Wys: Hoe zoet is 't daar de Vriendschap woont.

Hoe klopt het hart; ô Hemelsch woord!
 ô Vryheid! levensbron!
Gy zyt het, die ons 't meest bekoord,
 Van 't geen m' ooit wenschen kon.
Gy zesent, wien uw min bezielt,
 Terwyl gy, wie u haat, vernielt,
 Godin!

Nooit heerscht gevloekte Slavernij,
 Waar heen ge uw stappen keert.
Waar ook uw val berokkend zy,
 Daar wordt uw macht vermeerde;
Wyl ieder goed en bloed verpand
 Voor Vryheid en voor 't Vaderland:
 Voor 't Land,

En zegt, daar hem de dood genaakt,
 Ik sluit, met vreugd, myn mond;
Ik heb. naar Eed er Plicht, gewaakt,
 Tot aan myn laatsten stond:
'k Sterf, schoon geen Wapens in de hand,
 Voor Vryheid en voor 't Vaderland;
 Met vreugd,

Zang.

Wys: Gy die thans zyt met my ter Jacht,

Kom brave *Keezen*, wélgemoed, hoezee
Spaar nimmer uw Batavisch bloed, hoezee
Toont, hoe verdukt g'ook wezen moogt,
Dat gy geen Slaverny gedooft, hoezee *bis bis*.

Blyv steeds standvastig in 't gevaar, hoezee
En blyv vereenigt met elkaar, hoezee
Zet nog, voor 't lieve Vaderland
Uw *Goed*, uw *Bloed*, uw *Lyf* te pand, hoez.

De *Vryheid* zy Uw grootste Loon, hoezee
(Schoon al uw yv'ren is verboon), hoezee
Blyv haar toch tot uw dood getrouw,
Dat *nimmer* uwe *Hoop* verflauw! hoezee

Vreest nimmer snood' *Aristocraat*, hoezee
Schoon 't thans *Oranje boven!* gaat: hoezee
Ten dienst van *Stad* en *Vaderland*,
Heeft elk *Bataav* zyn *Lyf* verpand, hoezee

Aansporing tot Vrolijkheid.

Op een Vrolyke Wys.

Waarom zou men niet vrolyk wezen.

Al schoon gebukt, - Hoe ook gedrukt,
Wordt *Vryheid* steeds door ons geprezen;
Zoo lang de Koning leeft,
Men voor geen onheil beeft.

Vernoegt en bly in onze Woning,
Bevryd van Slaaf, - Geëerd van Graaf,
Beschermt ons een machtig Koning,
Die Edelmoedig denkt;
Ons weet de Vryheid schenkt.

Daarom laat ons maar Vrolyk wezen,
De rust en vreê, - De liefde mêe,
Die alle ramspoed doet geneezen,
Beminnen, volgens plicht,
Waar voor een *Dwingland* zwigt.

De *Twist*, het werktuig onzer rampen.
Verdoemen wy, - Aan onze zy,
Nooit moet 'er *Bato's* Kroost mee kampen,
Zo lang de Waereld staat,
De Vryheid boven gaat.

Laat ons dan onze vrye handen,
ô Vryheid Schaar, - Slaan in elkaar,
Hoe ook verdrukt in deze Landen,
De tyd die naakt gewis,
Dat 't VRYHEID *BOVEN* is. ZANG

Zang:

Wis: *Wat is het schoon het Menschdom te verpligten, enz.*

Wat was het schoon de Wapens te hanteeren
Tof heil van Stad en Vaderland;
Met lust en vlyt als Burgers t' Exerceeren,
Tot behoud van 't *dierbaarst Pand*;
Ons hart dat klopt nog keer op keer,
Voor Vryheid , als ons grootste eer!
Tot welzyn van den Burgerstaat.
Wenscht ieder weêr te zyn Soldaat.

Nog voelen wy een vuur van yver gloeien,
Op 't zien van ieder Aterling,
Geen laffe vrees zal immermeer ons boeien,
Osschoon wy ook door Pruissen's Kling
Gelyk een dief die komt by nacht,
Verheerd zyn, en ten onder gebragt,
De hoop die blyft ons altyd by,
Dat Vriankryk ons *Verlosser* zy.

Laat ons, gerust, onz' Burger plicht betrachten,
Afwagten met gedult ons lot,
Zo zien we ons van *die Eerlyk denkt* tog achten,
't Vertrouwen is en blyft op *God*.
Die kan hoe ook *Oranje* woed,
Vereend met 't *Aristocraat's* gebroed,
Ons redden uit deez' Slaverny,
Dat ieder, weêr leeft vry en bly.

De Batavier, aan de gevlugte Eendragt.

Wys, *Laat myn tranen gunsten vragen.*

Dierbare Eendragt, keer toch weder!
Allerschoonste, ik min u teder!
Dierbare Eendragt, keer toch weder!
 Hoor myn smeken en gebeên!
Zet u by de Vryheid neder,
 Al hebt gy hier veel geleên!
 At hebt gy hier veel geleên!

Gy blyft toch de lust der braven.
Laten muiters, laten slaven,
Tot uw' val, steeds kuilen graven;
 Keer! vrees toch geen slaven rot.
Keer! keer! laat het draven,
 't Raakt hier door wel haast ten spot.

Dierbare Eendragt, enz.

Uwe druk beroert my 't harte;
Uwe smart is myne smarte,
Keer! dat vry u 't moordrot tarte;
 Zet u by 's Lands Tuinmaagd neer!
 Keer! keer!

Dierbare Eendragt, enz.

De Eendragt, aan den Batavier.

Wys: *Laat myn tranen gunsten vragen.*

Puik van myn geliefdste vrinden,
Die ik ooit op de aard' mogt vinden;
Puik van myn geliefdste vrinden,
 Nooit volprezen Batavier;
'k Keer, wanneer geen snode vrinden
 Meer verzellen uw banier,
 Meer verzellen uw banier.

Vrolyk denk ik aan 't voorleden.
Toen 'k by U wierd aangebeden,
En steeds heb met U gestreden,
 Toen een ieder was vertrouwd,
En niet te overreden
 Was, door 't eerontrovend goud!

Puik van myn enz.

Maar helaas! nu Aterlingen,
Met gescherpte ontblote klingen,
Naar den hals der Vryheid dingen,
 Vlugt ik met een droef geklag!
 Ach! ach!

Puik van myn enz.

Het voorledene, tegenwoordige en toekomstige.

Wys: *Hoe zoet is 't daar de Vriendschap woont.*

Wanneer de *Dwang*, met zweep en spoor,
De *Vryheid* trillen deedt,
Aan *Burger-klagt* gaf geen gehoor,
Maar ze in den Kerker smeedt;
Toen zag men dat de *Burgery*
Zig maakte van die *Dwinglandy*
Gansch vry, gansch vry, gansch vry.

Der *Batavieren* Heldenmoed,
Hun trouw aan Eed en Plicht,
Hun zucht voor *Vryheids Speer* en Hoed,
Heeft wond'ren toen verrigt;
De vrucht die rijpt, die we in deez' tyd,
Nog plukken kunnen, zelfs den Nyd
Ten spyt, enz.

Daar na heeft ons een laffe rust
Ook weer, op 't klaarst, getoond,
Wanneer de moed ligt uitgebluscht,
Hoe elk dan wordt gehoond,
Die Vry wil zyn, - hoe men dan 't Recht
Aan ieder braven stout ontzegt,
Ja, slegt, eriz.

Dit smerte Neerlands Burgery,
En nam 't Geweer ter hand,
Hun aller spreuk was *Dood of Vry*,
In 't dierbaar Vaderland;
Hun Moed, door Helden aangespoord,
Bragt ons byna herstelling voort
Vol vreugd, enz.

Doch List, *Geweld* en *Dwinglandy*,
Voorzagen hunnen val,
En sprongen toen elkandren by,
De Heerschzucht ten geval;
't Gelukte, en 't was met ons gedaan,
Men doet ons weer aan banden slaan.
ô Smert, enz.

Het toekomstende.

Doch valt ons eens dat heil te beurt,
Van 't magtig Lelyryk,
Ons Neêrland dat nu zucht en treurt,
Wordt dan aan hun gelyk,
Bataven! - Franschen gaan u voor.
Zy wyzen u het Helden-spoor
Vol Eer, enz.

Eerlang wagt u dien glorie dag,
Hy kooft.... DIT IS GEWIS,
Volvoer dan 't geen uw Moed vermag,
Herstel dan u gemis;
En jaag dan 't Vloek-rot, ten besluit,
Voor eeuwig Neêrlands Erf deel uit,
Zing dan: TRIUMPH! TRIUMPH!

Lof-zang. voor 's Lands oude helden.

Wys: *Laat ons zaam in vriendschap leven.*

Laat ons Neêrlands Helden roemen,
Die de laatste Batavier
Nooit, dan met ontzag, zal noemen!
Dat ons loof hun' schedel fier!
Laat ons hun gedacht'nis eeren,
Meer dan gloeiend goud waarden!
Daar, - door hunne trouw en moed,
Neêrlands Vryheid is behoed.

'k Zie op Zee DE RUYTER pralen;
Langs den Theems den trotschen Brit
Knarssen, om het zegepralen
Van dien halsvriend van DE WIT;

'k Zie hem Vloot by Vloot verjagen;
Volk by Volk den vreê doen vragen;
Neêrland redden, keer op keer;
Saeuv'len op het bed van eer.

'k Zie de WITTEN, als Pilaaren.
Voor de zaak der Vryheid staan;
Woede, en haat, en lyfsgevaren,
Onverschrokken, tegen gaan.
'k Zie hen Neêrland grootheid staven,
Weer dan 't immer Vorsten gaven;
Doch ter Slagtbank heen gesleurd,
En, voor trouwe dienst, verscheurd.

'k Zie noch groter gruwelstukken!
'k Zie 's Lands Vader, BARNEVELD,
Aan het heilig recht ontrukken,
Opgeofferd aan 't geweld,
Hem, den schrik van 't machtig Spanje,
Grootheids stichter van Oranje.
Neêrlands Vriend, den Vriend van God,
Sterven op het Moordschavot.

'k Zie noch andre kloeke Helden,
Die, mee pen of Heldenstaal,
Zich in de open bresse stelden,
Voor het veege Letuwendaal.

'k Zie DE GROOT met lauren pralen;
TROMPEN, ZWEERTSEN en VAN GALEN,
Duizend and'ren, grootsch bekroond,
Om de trouw, door hun betoond.

ô Dat hunne stille graven,
Zyn met lauweren gedekt!
Zo lang de eer van Neêrlands Braven,
Neerland tot geen walg verstrekt!
Laat ons, bovenal, hen achten.
Die de Heerschzucht wreed deedt slagten!
Zulk een naam zy 't hoogst geroemd,
Die door slaven wordt gedoemt.

De trouweid der patriotten by die der keeshonden Vergeleken.

Wys: *Gy die thans zyt met my ter Jagt, enz.*

Een Keeshond blyft zyn Heer getrouw, triumph

Een Patriot heeft nooit berouw, triumph.

Schoon 't nu *Oranje boven* is,

Een Patriot blyft die hy is, triumph, enz.

Ik ben en blyf een Patriot, triumph.

Al wordt ik als een Kees bespot, triumph.

De Vryheids-liefde blyft by my,

Daar leef ik en daar sterf ik by triumph.

Een Keeshond volgt zyn meester na, triumph.
Al is het tot zyn eigen schaê, triumph.
Zo is de Patriot gezind,
In tegenspoed en voor de wind. triumph enz.

Schoon 't Land nu is in Slaverny, triumph
De Patriot denkt egter vry, triumph.
Zyn hart dat voor de Vryheid brand,
Zucht om zyn lieve Vaderland, triumph.

Kom Kees-maat schep maar goede moed, triu.
En denk, na Ebb kooft weder vloed, triumph.
Men zal ons redden van den druk,
En ons verlossen van ons juk. triumph enz.

Her ga zo 't wil, blyft toch getrouw, triumph.
Hebt van uw daden geen berouw, triumph.
Houd goeden moed, zyt zonder vrees,
En zing gelyk een brave Kees, triumph enz,

Lof der vaderlandsche helden.

Wys: *Climeen, enz.*

Elk wil
Met my
Verheugd slaan blyde toonen,
En de Helden kroonen
In spyt den Dwang,
Zy verdien' onz' achting.
Die stout en onverzaagd,
Volgens elks verwagting,
Heeft den Pruis verjaagd.

Hoe bly
Trok gy
Naar *Amstels* Buiten-Posten,
Al mogt 't u leven kosten,
Uw plicht gy betrachtt';
Wyl Pruisen's Rovers benden,
Door *Heerschzugt* daar gebragt;
Ras uwe Moed bekenden,
Spyt hun overmagt.

Hoe vloog.
Voor 't oog
Van u, die bende Slaven,
'T zag ras door u ô braven!
Hun moed verplet,
En vreesden voor de blikken
By elke zet
Uit uwe Blixem-stukken,
En 't wel gelaen Musket.

ô Stoet!
Uw Moed
Zal 't Nageslagt steeds roemen,
En u Helden noemen
Die durfden staan. -
Dat m' uw Gedacht'nis viere,
Tot eer van Neerlands Vaen!
En dat uw Naam versiere
Onz' Historie - blaen.

Vryheids-zang.

Wys: *Vryheid, blyheid, enz.*

Vryheid, blyheid, lust van 't leven,
Vryheid, Neerlands Pronksieraad;
Bato's Zonen, - wilt steeds tonen,
Dat gy snode Dwangzucht haat.

Vryheid blyheid lust van 't leven,
Vryheid, 't allerdierbaarst pand;
Gy zyt heilig, - schoon niet veilig,
In 't verdrukte Vaderland.

Vryheid blyheid, lust van 't leven,
Vryheid, door elk *Braav'* bemind,
Thans gebaunen - door Tirannen,
Nergens gy hier Schuilplaats vind.

Vryheid, blyheid, lust van 't leven,
Vryheid, 't grootst geschenk op d' Aard'
't Is wel zeker, - dat een Wreker,
Voor U, heeft het zwaard aanvaard.

Vryheid, blyheid, lust van 't leven,
Vryheid, Neerlands Hartsvrindin,
Dat elk U pryze, - eer bewyze;
Keer haast weer ons Neerland in.

Keezen-lied.

Wys; *De Vrye Batavier die roemt.*

Zo lang de *Kees* noch adem haalt,
Schoon door 't geweld verdrukt;
Wenscht hy dat Vader HOOFT weer praalt,
Zyn Vryheidsmin gelukt;
Schoon 't snood gebroed, tot Eden dwingt
Den vryen Patriot,
Zyn zucht, die door de Wolken dringt,
Is aangenaam by God!

Wat dwazer zaak zag ooit het licht,
Van 't vuige zelfs - belang;
ô Gy! voor wiens alziend gezicht,
Deez' Eed geschied, door dwang;
Ontsla ons van die gruweldaad,
Gevert door 't snoodst gebroed,
Wiens dwangzucht zelve niet ontslaat,
De vryheid van 't gemoed.

Dos eens, ô Albestierder! zien,
Uw Hand, die hun verslaat;
Op dat wy U de hulde biên,
In eenen vryen staat;
Dan leeft met ons weer Vader HOOFT,
Vol liefde, voor ons Land,
Dan wordt een Kroon van Lauwren Ooft,
Op zynen kruin geplant.

Voedt deze hoop, ô Lotgenoot!
Verduur het snoodst geweld;
Uw Vryheid slaapt, - zy is niet dood;
Eerlang wordt zy hersteld!...
Draag noch een poos uw yz'ren juk,
ô Keesbroer! Vryheids Zoon!
Geen wrevel stoor ons bly geluk,
Haast krygt de deugd haar loon.

Oranje boven.

ORANJE BOVEN

Op een bekende Wys.

Wie moet nu niet verwondert staan,
Van al die vreemde zaken,
Waar door ons Land te grond zal gaan,
En Vryheid weg moet raken,
Den Staatsman die wel eer ons Land
Verdeedigde met hart en hand,
Roept nu - wie zou 't geloven!
Vivat, Oranje boven.

Den *Eerste Willem* van dien Naam,
Deed Spanjen's Hoogmoed wyken,
Was zeker door en door bekwaam.
Maar om hem te verryken,
Sloeg hy de eerste hand aan 't werk,
Tot nadeel van ons Land en Kerk,
Maar 't wierd op 't Volk geschoven.
Vivat, Oranje boven.

Zyn zoon *Prins Maurits* was een Held,
En dapper in het stryden,
Hy liet den *Gryzen BARNEVELD*,
De grootste schande lyden,
En deed hem, als een boevenrot.
Onthoofden op een Moord - Schavot!
Zo leeft men aan de Hoven,
En roept *Oranje boven*.

Zyn Broeder *Hendrik Fredrik* was
Een Prins van beter zeden,
Hy redde Nederland wel ras
Van al die treurigheden,
Daar *Maurits* 't in gelaten had:
En trok van hen een groote schat,
Dog ook niet zonder roven.
Vivat, Oranje boven.

De *Tweede Willem* van dien Stam,
Deed' alles voor hem vryken.
Behalven voor het Amsterdam,
Daar moest zyn Hoogmoed stryken,
't Kanon wierd op de Wal geplant,
Zyn Volk was nauwlyks aangeland,
Of 't was weer weggestoven.
Vivat, Oranje boven.

De *Derde Willem* had verstand,
 Maar 't meest om t'overheeren.
 Hy wierd gekroond in Engeland,
 Wou ook ons Neêrland leeren, -
 Dog echter hy stierf Kinderloos,
 Ach had men toen maar voor altoos,
 Dat heerschend Hof verschoven.
Vivat, Oranje boven.

De *Vierde Willem* met de bult,
 Wierd hier weer ingeroepen.
 Dog hier aan had het Volk geen schuld,
 Maar 't Vee dat toen by troepen,
 Bedrogen wierd door loose schyn,
Oranje moest weer *boven* zyn,
 Niets kon dien drift verdoven.
Vivat, Oranje boven.

De *Vyfde Willem* is een Zwyn,
 Verbonden aan 't rapailje,
 Verzoopen in Bourgonje Wyn,
 Het Hoofd van al 't canailje.
 Die, met dat rot te zaam gespant.
 Het braafste Volk uit 't Land verband,
 Of boud zig stil verschoven. -
 Dat 's uit. - *Oranje* **BOVEN**.

Air.

Wys: *Avec lesyxeur dans les village.*

ô Edele schaar van Vryheids Vrinden!
Die met my steeds haar hulde bied;
Die zo veel smart moet ondervinden,
Nu gy de Vryheid kluistren ziet,
Word haar en ons de macht benomen,
Om dwinglandy het hoofd te biên,
Dat niet en is, dat kan noch komen,
Dat niet geschied, kan noch geschiên.

Geen schyn van misdryf kwelt de harten,
Geen wroeging drukt ons vry gemoed,
Dit is een troost in onze smarten,
Die zelf een dwingland derven moet;
Wy kunnen ons op t recht beroemen,
Hy roemt alleen op zyn geweld,
Wy blyven steeds den heerschzucht doemen,
Die hier zo wreed de wetten steld.

Het spreken word ons wel verboden,
Doch 't is maar, daar men Klanten vind,
Hier zyn wy vry van zulke snoden;
Hier zyn wy allen eensgezind;

Hier durven wy hun Braven heten,
Die voor 's Lands Recht en Vryheid streed,
Ondankbaarheid kan hun vergeten,
Erkent'nis deeld in al hun leed.

Is om 't niet overig gebleven,
Om hun te lonen voor haar vlyt,
Haar naam zal in de harten leven;
Ons dankbaar hart blyft hun gewyd:
Dat hart zal steeds de Vryheid eeren,
Dat hart blyft hun op 't dierst verpand,
Dit hart zal 't driest geweld braveren,
En blyft getrouw voor 't Vaderland.

Weest in den druk bedaard myn Vrinden.
Draag met geduld 't ondraaglykst lot,
't Geweld, dat steeds 't verraad beminde,
Word toch in 't eind door 't recht geknot;
Ach mogten wy dien dag zien dagen!
Hy kooft,... DIT IS EEN ZEKERHEID,
Het loon der deugd kan wel vertragen,
Maar 't blyft haar egter niet ontzeid.

Op de beroerten in Nederland in het jaar M D C C L X X X V I I I.

Wys: Zonder Liefde, zonder Wyn.

Och! wat dolheid vangt gy aan,
Wufte Landgenoten!
Och! hoe zal uw woest bestaan
Uwen ramp vergrooten.
Gy beroerd en Stad en Land,
Door Geweldnaaryen,
En verstrekt den BELG tot schand
In deez' veege tyen.

Kan het stomme Huissieraad
Uwe rampen heelen?
Gy doet, door uw schandlyk kwaad,
Veele Braven deelen
In vervolging, vuur en staal;
Straks ligt gy verslagen,
En zult deez', uw zegepraal.
Dan te laat beklagen.

Staakt des, onbedachten hoop!
Staakt uw schandlyk rooven.
Uw verwoedde dolle loop
Doet den glans verdoven,
Vlekt den roem eens Bataviers,
Die door vrome daden,
Steeds met kraakende Eerlauriers
Ryklyk wierd beladen.

Burger-liedje.

Wys: *Gy die thans zyt met my ter Jagt.*

Het Amstels grauw is op de been, helaas.
Nu gaat de edele Vryheid heen; helaas.
Men raast men tiert aan alle kant,
Terwyl men duizend' ligjes brand. helaas, enz.

Voor hem die Neêrlands wissen val, helaas.
In 't kort geheel voltooiën zal; helaas.
Waarom een eerloos Vloekgespan,
Zyn hart vormt tot een groot Tiran, helaas,

't Verdwaalde Volk, door drank verhit, helaas.
Loopt willig aan 't Oranje-bit: helaas,
Het schrikkelyk hoezée, vivat,
Ontzet de Braven in de Stad. helaas,

Terwyl een hoop van 't woest gespuis, helaas.
Loopt Bedelen, van huis, tot huis, helaas.
Ter eere van d' Oranje-stam,
Die alles, door geweld, bekwam. helaas,

Het heilig Recht word vaak gekrenkt, helaas.
Daar men elk een genade schenkt, helaas.
Die, om hun snode Oproerzucht,
Reeds waren uit de Stad gevluht, helaas,

Myn Stad, ô zuil van Nederland! helaas.
Ik beef voor uwen Burgerstand, helaas.
Die 'k kortelings zie ten val gebragt,
Met d' armoed worstelen dag en nagt. helaas,

Daar d' Edele Groten, met hun schat, helaas.
Vertrekken uit deez' jammer Stad, helaas.
Naar elders, daar de veiligheid,
En 't zoet der Vryheid hun verbeid, helaas,

Maar wy, wy blyven in gevaar, helaas.
Wat raad verdrukte Burger - schaar! helaas.
Wie redt ons uit dit aak'lig lot,
Wie anders dan der Vad'ren God! triumph,

Vryheid boven.

Op een bekende Wys.

De God van Neêrland wet het zwaard,
Om 't schelmse rot te treffen;
Leeft des, ô Patriot! bedaard,
U zal hy eens verheffen,
U redden uit uw zwaare druk,
Volmaken uw vertrap geluk,
En u, schoon nu verschoven,
Doen roepen, *Vryheid boven.*

Dan zal die 't Recht in Neêrland schend,
Geen schuilplaats kunnen vinden,
Dan zal men op deez' vryen grond,
't Vervloekt Geweld verslinden;
Dan zal een brave Patriot,
Op 't sterkst aan 't Wettig Recht verknogt,
Dog nu op 't snoodst verschoven,
Weer roepen, *Vryheid boven.*

Dan zal geen Vaderlandsch Regent
Meer op zyn Eerstoel beven,
Maar elk die Recht en Vryheid kent,
Zal willig met hun sneven;
Dan zullen wy met Vader HOOFT,
Osschoon nu van zyn Post beroofd,
En met hem 't Recht verschoven,
Weer roepen, *Vryheid boven*.

Dan zal geen Leeraar van de Kerk,
Schoon Orthodox bevonden,
Meer schromen voor 't Godsdienstig werk,
Aan 't Hoogst begrip verbonden;
Dan zal hy meer naar Jesus Leer,
Tot heil van 't Volk - en tot Gods Eer,
Als niets zyn drift zal doven,
Gaan preeken, *Vryheid boven*.

Dan zal den Koopman, Neêrlands stut,
Verheugd, met dapp're schreden,
En Land en Vreemdeling tot nut,
Als VRY de Beurs optreden;

Dan zal hy tot der Britten spyt,
Dien Vyand die hem steeds benyd,
Van al zyn macht beroven;
En juichen *Vryheid boven*.

Dan zal elk in zyn eigen staat,
De vreugd der Vryheid smaken,
En, wars van vloekb're Eigenbaat,
Voor Neêrlands Vryheid waken;
Dan zien we eens dien gulden Eeuw!
Dat Hollandsch langgtergde Leeuw,
Eens eind'lyk opgestoven,
Zal brullen; *Vryheid boven*.

Dan zal het Vaderland, verblyd,
Dien God van Neêrland eeren,
En hy, die ons het heil benyd,
Zich zelfs van spyt verteeren;
Terwyl steeds hier den Patriot,
Hotzeer men hem vervolgd, bespot,
Den God zyns heils zal loven,
En bidden, *Vryheid boven*.

Dien *Dag*, hoe zeer men hem verdoemt,
Genaakt met rasse schreden,
Daar 't braafste Volk 't Vooruitzicht roemt,
Wien Recht men ziet vertreden:
ô God van Neêrland zyt gereed
Tot hulp, herstel ons aller leed,
Niets kan uw Macht verdoven;
Zo komt weer *Vryheid boven*.

Beurt-zang, tusschen een kees en een raaf.

Wys: *Wie roept my bier in 't groen der Bomen,*

KEES.

Wie zyn hier in de Stad gekomen?

RAAF.

Het Pruische Volk, door ons bemind;

K.

Wat zegt gy! - gy lykt wel ontzind;

R.

Dat zeg ik u, - ik heb het zo vernomen,

K.

Maar gy hebt meermaals valsch gehoord,

R.

Ja, maar nu niet; zy zyn in de Poort.

K.

Kom, by malkaar...

R.

Kondt g' uw Geschut maar vinden,

K.

Ja wel,... R. Waar zo?

K.

Ja wel,... R. Waar zo?

K.

By Patriotsche Vrinden.

R.

Wild gy u dan noch meer verweren?

K.

Wis en waaragtig, Oranje - zot;

R.

Scheld gy, verdoemde Patriot! -

K.

Gy scheld weerom, ik zal het u verleren;

R.

Gy kunt my nu geen nadeel meer doen.

K.

Ja, wagt maar, eer gy het kunt vermoên,

R.

Kom hier maar Kees,

K.

Begint gy weer te schelden?

R.

Ja wel, K. Waarom?

R.

Ja wel, K. Waarom?

R.

Zo doen d' Oranje Helden.

K.

Wild gy het dan met schelden winnen?

R.

Ja wis en zeker, - en ook met klop,

K.

Dan slaat de henker u op den kop,

R.

Laat dit zo zyn, dan gaat het na uw zinnen,

K.

Dat gy dit nooit van ons beleeft,

R.

't Is beter, als dat gy 't aan ons geeft;

K.

Wy doen zulks niet,

R.

Wy wel, en durven schelden,

K.

Waar voor? R. Voor *Kees*,

K.

Waar voor? R. Voor *Kees*,

K.

Dat zyn Oranje Helden.

R.

Ja Kees, vreet Spek; de Pruisen zyn reeds binnen,

K.

Houd dan voor u alleen het zwaard,

R.

Scheld gy weerom, dan steekt u de moord,

K.

Ik scheld geen mensch, ik wil ze eer beminnen,

R.

Dat zegt gy nu in dezen tyd,

K.

Dat heb ik nu en altoos gezeid,

R.

Verbrand u Kees,

K.

Dat is van Schuim te wagten,

R.

Van Schuim! K. Wel ja!

R.

Van Schuim! K Wel ja!

R.

Ik zal u doch niet achten.

K.

Dit kan my ook zeer weinig schelen,

R.

Goed Kees, ... ik zal u, ... by myn duim,

K.

Drygt gy maar wat, Oranje schuim;

R.

Zwyg, - het begint my nu te vervelen,

K.

Eet dan tot tydkorting Ravens kost,

R.

Dat is door ons van de Galg verlost;

K.

Hang in zyn plaats,

R.

Wat durft gy niet al zeggen!

K.

Noch meer, R. Wat dan?

R.

Noch meer, R. Wat dan?

K.

Gaat vry by *Ranning*^(†) legeert.

(†) Kanonnier der Oproerige Kattenburgers.

R.

Die hebben wy met eer begraven;

K.

Goed, maar zie toe dat je hem bewaard,

R.

Ja, hy heeft nu voor eerst de aard,

K.

Hy was doch toegelegd aan de Raven,

R.

Hy is 'er wettig afgehaald,

K.

't Recht heeft dan nu of toen gedwaald,

R.

Wat wild gy dan?

K.

Ik wil noch maar wat wagten;

R.

Wagt *Kees*, K. Ja *Raaf*,

R.

Wagt *Kees*, K Ja *Raaf*,

R.

Men zal u lang zien wagten.

K.

Geef maar wat tyd, men zal u noch wel vinden,

R.

Ja, maar wy hebben het in onze macht,

K.

't Is door het Pruisisch geweld, dus gebragt,

R.

Dat's evenveel, zy zyn nu onze vrinden,

K.

Goed, maar wy zullen door eigen kragt,...

R.

Of misschien, denkt gy, door Fransche macht,

K.

Die komt ons goed,

R.

Wy zien haar noch niet komen,

K.

Zeer gaauw, R. 'k Hoop neen,

K.

Zeer gaauw, R. 'k Hoop neen,

K.

Gy schynt 'er voor te schromen.

R.

Wy zorgen niet voor dat die tyd zal komen,

K.

Koomt die, wat hebt gy dan verdient?

R.

't Is noch zo ver niet, lieve Vriend,

K.

't Komt *zeker* zo, eer gy het durft te dromen'

R.

Dan worden wy weer Patriots,

K.

Dat's eerst goed Engelsch, en dan goed Schots,

R.

Dat scheelt ons niet,

K.

Men zal u dan wel vinden,

R.

Ach neen, K. ô Ja,

R.

Ach neen! K. ô Ja,

R.

Wy vinden dan weer vrienden.

't Voorledene en tegenwoordige.

Wys; *Pantelon, door kunst verheven.*

Wat baat uw onzinnig woeden,
Veragtelyke Aristocraat;
Zoek u lust in tegenspoeden,
Zyt te vreden met uw staat;
Moet uw macht en dwangzucht zwigten,
Dit viel Koningen ten deel,
't Noodlot laat zich niet verpligten,
Elk zyn beurt is niet te veel.

't *Goed Fortuin*, den zoon der Groten,
Ziet men ondergaan en op,
Dan verheven, dan verstoten,
Eerst ten thron, en dan de schop;
Dult dat alles eens verandert,
Want op Nederlandsch toneel,
Voegt geen Slaaf of Alexander,
Elk zyn beurt is niet te veel.

Nero's die de kronen torsten,
Dwingelanden, zonder tal,
Die na 't bloed der Burgers dorsten,
Komen eindelyk eens ten val.
Gy, een Worm by die Tierannen,
Zyt een stip by 's Volks geheel;
Staak uw god oos zamenspannen,
Elk zyn beurt is niet te veel.

Denk hoe eertyds *Philips* van Spanje,
Als een Overheerscher voer,
Tom de *eerste* van Oranje
Meestor wierd van Schip en Roer:
Maar de *tweede*, *Piet te Vrede*,
Droeg haar alles op, geheel,
Hy verloor het al daar mede.
Elk zyn beurt is niet te veel.

De *derde Willem*, trots en machtig,
Was voor Nederland te groot,
En wat al te *Koning* agtig,
Doch dien Afgod raakte ook dood;
Toen zag men elk rollen spelen,
Op ons Vaderlandsch toneel,
Alle macht het Volk ontstelen,
't Was uw beurt, maar ach! *te veel*.

Maar om uw dwinglandy te snoeren,
Zag men weder het Gemeen,
't Welk, door *schyn* zich laat vervoeren,
Voor Oranje op de been:
Gingen toen een Telg verkiezen,
Wien het alles viel ten deel,
Maar dat kwam den Zoon verliezen,
Elk zyn beurt is niet te veel.

Laten wy, by dit vergaren,
Klaarder zien uw helsch bestaan,
Te rugge treên maar drie, vier jaren,
Toen gy randde *Oranje* aan,
En gy schreeuwde, als Heeren Staten,
Onder schyn, voor 't *Algeheel*,
Dat ieder zich moest Waap'nen laten,
Groot of klein, 't was evenveel.

Gy dagt niet, twee jaar geleden,
Dat men, vloekb're Aristocraat,
Bemerkte ook uw gruwelheden,
Die gy in uw boezem draagt.
Dat men dorst met macht bespringen,
Uw *te boog verbeven* deel;
Maar toen vloekte gy de klingen,
Elk zyn beurt is niet te veel.

Nu zit gy weer hoog verheven,
En verdrukt weer *Neêrlands Volk*;
Al ons rechten gy weerstreven
Durft, - maar vreest den dolk!
Dien noch eens u ziel zal treffen,
Ja, het word GEWIS uw deel!
God zal VRYHEID weer verheffen,
Elk zyn beurt is niet te veel.

Zang.

Wys: *Wat is ons al vreugd gegeven, Daar wy Vryheid zien herleven, enz.*

Wat was ons al vreugd gegeven,
Toen wy waagden goed en leven,
Tot behoud der Vryheids-Speer,
By het handelen van 't Geweer.

Elk zag men zyn Plicht betrachten,
Werken met vereende kragten.
Onbedwongen, vry en bly,
Tot het heil der Maatschappy.

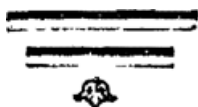
Maar nu ziet men vuige Slaven,
Op den wenk der Heerschzugt draven,
En als blind' Oranje-zot.
Schimpen op den Patriot.

Dus ziet men hoe 't kan verkeeren,
En 't Geweld het Recht verheeren,
Eerlyk, braaf en deugdzaam werk.
Is gehand uit Land en Kerk.

ô Myn brave Vryheids- vrinden!
Laat deez' woeden en verblinden
Hoop, maar hunne gangen gaan,
Vryheids Dag die breekt reeds aan.

Laat ons *brave* LOD'WYK pryzen,
Door hem zien we ons Heil verryzen.
Juicht Bataven! Vrankryks Heer
Velt voor u de Dwangzucht neer.

ô Ja! my dunkt 'k zie hem reeds komen;
Vrees en angsten overstroom
't Hart van onzen Dwingeland,
Nu de Vryheid weer krygt stand.

Lof-zang. voor de helden van dezen tyd.

Wys: *Wat is het schoon het Menschdom te verpligten.*

Wat is het schoon der Helden lof te zingen,
Aan wie wy alles zyn verpligt,
Die, by den haat van Vorst en Hovelingen,
't Schandjuk ons hebben afgeligt!
't Batavisch hart, dat braafheid mint,
In hunnen lof zyn wellust vindt. *bis.*

Dat men dan Palm en Eerlaurier vergader',
Zo wel voor levenden, als doôn!
Hier, in dit Graf, rust Neêrlands beste Vader.
Belgen! het eicht een luerkroon.
Die Heerschzucht hier den doodsteek gaf,
CAPELLEN sluimert in dit graf, *bis,*

De Vriend van 't Volk, alleen gehaat by Groten,
Die 's Landmans yz'ren boeien brak,
Die, onverhoord, werd uit den Raad gesloten,
Doch 't hoofd met glorie boven stak;
CAPELLEN, Vryheids Echte Telg,
Uw roem sterft met den laatsten Belg! *bis*.

Zyn deugd kon menig eerlyk hart ontvonken.
Getuig dit, Brit, tot uwe schand!
Hoe menig Held werdt, in den nood geschonken,
Aan het verraden Vaderland:
De MARSCHEN, BERKELS, GYZELAARS!
All blixems des Geweldenaars! *bis*.

Een drom van and'ren ging in hunne gangen;
De vege Vryheid werdt gered;
Voor 't eerst gevolgd de ware Staatsbelangen!
En niet op Hoofsbelang gelet.
Men gaf 's Lands Vriend, BOURBON,, de hand,
En het behoud aan 't Vaderland. *bis*.

Zouden wy ons HOOFT ook, hier niet gedenken,
Was BEIMA niet voor 't Volk gereed;
ô! Dat we haar ons liefd' en achting schenken,
Schoon men voor bun nu boeiens sineed;
Zy blyven in ons hart geprent,
Met menig ander braaf Regent! *bis.*

Dat wy by woorden, schone daden tonen,
Als Vryheid weer op nieuw breekt aan,
Dat men nooit ontaart' van echte Bato's Zonen,
Maar dan te zaam als Mannen staan;
Men streev, tot lof dier Heldenschaar,
Elk in zyn' kring, hun deugden naar, *bis.*

Op het tegenwoordige.

Op een oude Wys.

De Vryheid is uit 't Land geweken,
Men mag niet meer van Vryheid spreken,
Sedert dat den Dwingeland
Hier verkreeg den overhand.
Wy kryzen nu voor Vryheid - slagen,
En zien den Patriot verjagen,
Die van zyn Huis en Kroost beroofd,
Vlugt naar het Fransche Opperhoofd.

Men vlugt naar Keizer en naar Koning,
Die daar vergunt een vrye Wooning,
Aan ieder Neêrlands Patriot,
Die vlugt voor het Oranje-rot.
Wy hoopen, dat 't hun moog' behagen,
Dat Neêrlands Volk in korte dagen,
Hun Dwingland zien ter neêr geveld,
En elk in 't Wettig Recht hersteld.

Ofschoon men voor 't Geweld moet bukken,
En Roof- en Plunder - zucht gelukken,
 En steeld, en moord, en scheld, en brand.
 Tot ondergang van 't Vaderland, -
Wy willen nog voor Neêrlands Knechten,
Hoe ook verdrukt, een Eer-kroon vlechten,
 Voor hun betoonde Heldenwerk!
 Zo als het bleek te *Ouderkerk*.

Ook is den *Diemerbrug* ten blyke,
Hoe dat den Pruis moest voor hur stryken;
 Zo als men van de *Diemerdam*,
 En den *Duiven-brug* vernam.
Hoe zag men toen die Moffe knoeten,
Half dood, rondsom in 't water wroeten,
 En roepen; *ach main lieber Got!*
 Ontferm mir, ed'ler Patriot.

Dan wat komt gy hier voor erlangen,
Myn Helden! - als, in boeijen prangen,
 Banning, schelden, smaad en hoon,
 Dit ziet men daaglyks, ie uw loon.
't Canailje, met den Leus verheven,
Ziet men bedreigen Goed en Leven;
 Zo wordt den fieren Belg geplaagd,
 En 't *Recht* schynt uit het Land gejaagd.

Dan houd maar Moed myn Lotgenooten!
Twee Jaaren hebben, onverdooten,
 Ons reeds den rugge toegekeerd;
 Na dat 't Geweld ons heeft verneerd;
Laat deze Winter nog verlopen.
Dan zullen we, willen we hoopen,
 De Vryheid zien in Zegenpraal,
 Herstellen, door der Fanschen Staal.

Laat hier op, Vaderlandsche Keezen,
Die, hoe verdrukt, geen Dwingland vreezen,
 Schenken een glaasje Wyn;
 't Moet uitgedronken zyn;
'Op d' Ondergang der Slaven, -
Op d'Inkomst onzer Braven, -
 En 't Herstel van Rust en Vree.'
Vivat! - Triumph! - Hoezée!

Zang.

Wys: *Ach, hoe rold het Mavors leven. of Zingen wy tot Zoutman's Glorie.*

D. Zon der Vryheid, neêrgezonden,
Verkwikt ons hart niet als wel eer,
Zy doet ons borst niet meer ontvonken,
Helaas! de Vryheid legt ter neêr.
Haar Helden zyn haar thans onttoogen;
Weg nu Vryheid's Speer en Hoed,
Weg met al uw groot vermogen,
De Dwing'land lacht om 's Volks Invloed. *bis*

Die voor Vryheid durfde spreken,
En pal staan voor het Vaderland,
Ziet men door geheime strecken,
Op het godloost, aangerand;
Alva's Bloed-Raad zit gespannen,
Met den Dwingland in den Raad,
Die, na zaamgesm-edde plannen,
De Bloem des Volks ter neder slaat, *bis*.

Heet dit nu, u Recht verschaffen?
Zeg? gy Monsters van de Aard!
Weet, dat Godt u eens zal straffen,
Schoon Hy nog zyn Toorn spaard.
Ga maar voort, ô Burger-beulen,
Verdelg elk ieder Patriot,
Wilt hem vry ter Siagtbank seulen,
Recht verschaft gewis ons God, *bis*.

Ja U! zal hy Recht verschaffen,
Lyders der *Oprechtste Zaak!*
Eens zal hy dat Vloekrot straffen,
Voldaan zien uw gerechte Wraak;
Al moet ge in Ballingschap nu zwerven,
In ketens zuchten - edel kroost!
God doet d'ONSchULD nooit verderven,
Dan voor een tyd, - weest maar getroost.

Lof der eendragt.

Wys: *Hoe zoef is 'f daar de Vriendschap woont.*

Hoe zoet is 't waar men d'Eendragt vind,
By 't Vrye *Bato's Kroost*,
Die zich noch aan elkaar verbind,
In deze tyd, tot troost,
Waar Vriendenmin gat hand aan hand,
Met liefde voor het Vaderland,
Voor 't Land, voor 't Land, voor 't Land.

Daar smelt belang en 't zoetst vermaalt,
In 't zellde hart, in een;
Het grootst belang van Neêrlands Staat,
Het heil van 't algemeen;
En 't geen ons 't hoogst geluk bereid,
De wellust der gezelligheid,
Vol vreugd, enz.

Waar *Tweedragt* zich niet onder vind,
Spreekt men een Vryheids - woord;
Die zich aan 't Vaderland verbind,
En die steeds word gestoord,
Herhaalt by d' ed'le Eendragtsband,
Dat noch de liefd' voor 't Vaderland,
Houd stand, enz.

Dat doch de vuige Twee party,
Voor eeuwig, Vryheids - drom,
Uit onze Ziel gebannen zy,
Zy keert de Staaten om;
Maar d' Eendragt geeft ons moed en kragt,
Daar Tweedragt alles t' onderbragt,
Steeds zy veragt, veragt.

Achl zo we eens zagen dat dat heil
Viel 't Vaderland te beurt,
Gewis, de vreugd ging boven peil,
Daar elk nu zit en treurt;
Wyl Heerschzugt heeft den overhand,
En Vree en Vryheld is gehand,
Uit 't lieve Vaderland.

De Oranje Ridder bedrogen.

Op een bekende Wys.

Een Ridder ging ter Boere - jagt, ha, ha,
Maar ziet hy heeft niets thuis gebragt, ha, ha.
De Boeren die waren te loos - te plat,
Zy riepen, 'er uit jou dit en jou dat.
Ha, ha, van fal-de-ra-la.

De Ridder die ging by Moeder Nyn,
Hy schonk in 't rond de koele Wyn,
't Is Willem's Jaardag, kom drink maar mee.
Maar al de Boeren verd... den hoezée.
Ha, enz.

De Ridder zei, Willem die is zo goed,
Hy is van het Nassouwse Bloed,
De Roeren die riepen, dat voelen wy wel,
Daarom gaat het, God beter' t, ons Land zo wel,
Ha, enz.

De Ridder zag treurig op zyn neus,
Hy had zo gaarn een Oranje Leus,
Maar de Boeren die riepen, kom schrobje baas,
Verwagt hier geen vreugde van Sinter Klaas.
Ha, enz.

Aan de geweldenaars.

Vaar voort Geweldenaars! zoekt by de Domheid heul,
Laat geen Geschriften toe van hun - die WAARHEID schryven!
Dreigt ONSCHULD boete en ban, - zet voor elk Huis een Beul
Steld harde straf voor elk, die 't Land Getrouw durft blyven, -
Maar, kunt ge, stuit vooral, dat niemand onzer meld,
Wie BURGER-VRIENDEN zyn - wie DRYVERS VAN 'T GEWELD.